

ANNE PERCIN

HOGY TOLD EL (JÓL) A NYARAD

finep ● *selection*

A N N E P E R C I N

HOGY TOLD EL (JÓL) A NYARAD

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2013

Szerintem az emberiség legtöbb baja abból származik, hogy az emberek, akik pedig tudják, hogy egyediek, makacsul hagyják, hogy a tömeg egy darbjaként kezeljék őket.

COLIN HIGGINS: HAROLD ÉS MAUDE

1

– GYEREKEK, IDÉN KORZIKÁRA MEGYÜNK TÚRÁZNI!

...jelentette be anyám, miközben hátrapillantott rám és a húgomra, akik félkómában terültünk el a hátsó ülésen. Gyilkosnak szánt pillantásom alig villant össze a tükörben anyáméval, mikor a kocs megugrott egy fekvőrendőrrön, amitől a szemembe hullott egy jókora hajtincs. Na, ennyit a sötét tekintetről.

– Velünk jössz?

Mielőtt kifordult volna a főútra, anyám belenézett a külső viszapillantóba. Egy ideig csak az index kattogása hallatszott. A bepárasodott üvegen át bámultam Ivry-sur-Seine elragadó látképét: a kockaházakat, a mobilteló-üzleteket, a Maurice Thorez lakótelepet. Nem akartam elsietni a választ.

A jelek szerint vagyok már olyan idős, hogy számít a véleményem. Puhatólónak nálam, megkérdeznek, mielőtt erőszakkal ellenséges területre hurcolnának.

Mikor a gyerekeitek már nem kérdezik, honnan jönnek, és nem mondják meg, hová mennek, tudhatjátok, hogy felserdültek – hirdette tavaly nyáron egy felirat a Super-U bejáratánál. Emlékszem: apa úgy olvasta fel, mintha a Mester szavain meditatáló Konfuciusz-tanítvány lenne. Közben csak egy orbitális baromság volt, amit a hipermarket egyik üvegablakára írtak lemosható filccel, a napi időjárás-jelentés és a „Mai halajánlatunk” közé. Ez múlt nyáron volt Biscarosse-ban, ahol megfogadtam: ez lesz az utolsó nyaralásom a családdal. Legalábbis addig, amíg a saját két kezemmel én magam nem alapítok egyet, és amíg arcom veritékével nem tartom fenn, táplálom és deldelgetem – vagyis a lehető legtávolabbi jövőben.

A kilenc és háromnegyed éves Alice húgom számára Biscarosse a legpöcebb hely volt: óriáscsúszda, sekély vizű medencék, s főleg egy rakat barátnő, akik esténként ott fickándoztak a kempingbeli programokon, és hajnali nyolckor már háromezer kört lenyomtak a rózsaszín bicajjukkal. Számomra persze, aki már felhagytam azzal, hogy rejtjeles bájcsevegést folytassak serdülőféliben lévő fruskákkal a telefonkabinoktól a tusolóblokkig vezető úton, a nyár kevésbé volt szívderítő.

Biscarosse-ban a legbrutálisabbak a reggelek voltak. El tudjátok képzelni, milyen az, amikor hajnali tízkor a lakókocsik között labdázó banda fülsiketítő ordibálása szakít ki legmélyebb álmodból? Késervesen kikászálódsz a hálózsákból, melyben (a holdfázisok függvényében) hol vacogtál, hol leizzadtál. Borzasan leteszed magad a rekkenő napon egy nescafé és egy adag mézes kétszersült, no meg a szüleid orra elé, akik az ikszedik elmés viccet eresztik meg hosszú és ragacsos hajadról (de *ki* is akart a tengerpartra menni?), avagy a minden jel szerint az éjszaka a körmeid alá beszivárgott szutyokrétég vastagságáról, holott – persze még válaszra se méltatod őket – talán

mégse a *te* hibád, hogy ebben a kempingben csak hajnali öt és hét között lehet némi remény a meleg vizes tusolásra, mely időpontot a jelek szerint az álmatlanságban szenvedő nyuggereknek és a borgőzös alvajáróknak találták fel.

Szóval mindezt csak azért bocsátottam előre, hogy az idei korzikai túrázásra engem erőszakkal kellene elvonszolni.

Minthogy kikérték a véleményemet, nem volt szándékomban visszafogni magam. De alig nyitottam ki a számat, a húgom felkiáltott:

– Jaj, ne, túrázás! Iszonyat!

– De drágám, csak nem hagyhatunk itthon egyedül!

Egy pillanatra elképedtem. Mintha fejbe kólintottak volna; még az se kizárt, hogy leesett az állam, a nyálam meg kicsordult.

Pillanatig se gondoltam volna, hogy az anyám a húgomtól kérdezi, hogy: „Velünk jössz?” Őt, a kis hatodikost óhajtotta megszondázni a családi tanács az úti cél kiválasztása előtt? Eszerint én már nem is számítok ebben a családban. Erről a *Mechanikus narancs* egyik jelenete ugrott be, amikor az erőszakmentességi kúra után Alex hazamegy, ahol kiderül, hogy a szülei lecserélték egy nagy melákra, aki elhappolta a szobáját.

A visszapillantóban megláttam a saját könnybe lábadt, keserűségtől és zavarodottságtól kivörösödött szememet (bár lehet, hogy csak kezdődő kötőhártya-gyulladás esete forgott fenn).

– Hát így állunk! – sóhajtotta anyám, miközben a lámpa zöldre váltott. – Szóval már nem akartok velünk jönni nyaralni?

Majdnem kicsúszott a számon, hogy nekem nem hagytak időt a véleményem kifejtésére, de erre még azt hihette volna, hogy önként és dalolva jelentkezem a túrára, ami súlyos taktikai hiba lett volna.

– Most mi van? – dobott rá még egy lapáttal Alice, akit láthatólag felhúztak, mint a kakukkos órát. – Ti választotok olyasmit, ami nekünk nem tetszik, hát akkor ne ránk pikkeljete!

Kezdtem úgy találni, hogy a hugicám kicsit túlontúl is gyakran beszél többes szám első személyben, mintha csak a Mainard gyerekek szakszervezetének hivatalos szócsöve lenne. De minthogy ilyen erőteljesen szállt síkra az ügyért, végül is pihenőmódba tehettem magam egy kicsit. Tulajdonképpen ideje is volt, hogy átvegye a stafétát, hiszen most ő lépett be a serdülőkorba, melyet én már öles léptekkel kezdtem magam mögött hagyni. Miként a dal is mondja: „*Őseink nyomdokába lépünk / Mikor ők már nincsenek...*”¹

– Na jó. Akkor nélkületek megyünk – jelentette ki anyám fagyosan. – Nem fogunk búsulni, nehogy azt higgyétek!

Hirtelen átvillant rajtam, hogy anyám ezt az egészet előre megrendezte. Pár pillanat múlva a machiavellisztikus Mainard asszony (akit mindig is anyámnak tekintettem, és gyengéd tisztelettel viszonyultam hozzá) bejelenti, hogy a nyarat a húgom pesztrálásával fogom tölteni külvárosi négyszobás lakásunk falai között, tíz euró zsebpénzzel, miközben ő meg mojitót kortyolgat a Bonifacióban, a medence partján azzal a férfúval, akit egykor apámnak neveztem. Nem árt, ha tudja: ha egy otthoni túlélőshow-ra nevez be bennünket, a bosszúm rettenetes lesz. Kész vagyok riadóztatni a gyámügyet, a tévécsatornákat: a nyár közepén magukra hagyott gyerekek, micsoda manna az újságíróknak! Némi változatosság a kiutasított

¹ *Marseillaise*, 3. fejezet, 73. versszak, 12. verssor, B számozatlan albekezdés.

illegális bevándorlók és a szociális otthonban penészedő öregek után. A hecc kedvéért még a survilliers-i gyógyfürdő kerítéséhez is odaláncolhatnánk magunkat Alice-szal, nyakunkban a „Fogadjanak örökbe!” felirattal.

Bombasikerünk lenne. Felkerülnénk a *Detektív* magazin címlapjára (médiatekintetben ez az első számú hivatkozásom). A szüleink hanyatt-homlok rohannának vissza Korzikáról, a TF1 csatorna kamerái követnék őket a leszállópályán, anyám kénytelen lenne egy mórfejes trikót a fejére húzni, amitől úgy nézne ki, mint egy korzikai függetlenségi harcos, amiből a közvélemény végzetes következtetéseket vonna le.

Hát így.

Azért az gyanús volt, hogy anyám ilyen könnyen belement abba, hogy az apámmal kettesben menjenek Korzikára. A visszapillantóban felé lövelltem hármasként vizslató tekintetemet, azt a pillanatot, amely előtt senki se menekülhet, a Sherlock Holmes-félét, amikor lefoglalja a kokaint.

– Ne vágj már ilyen pszichopata fejet, Maxime! Kezd unalmas lenni. Na jó, este még visszatérünk apátokkal a nyaralásra...

Azzal beletaposott a gázba, és áttért a körgyűrű bal oldali sávjába; a kocsiban ezután már csak a Chérie FM lejárt szavatosságú slágerei hallatszottak, meg Alice ujjának csikorgása, ahogy halálfejeket rajzolt a bepárasodott üvegre.

Aznapra megvolt a hangulat.

2

MÉG DÉLUTÁN BEMENTEM ALICE-HOZ.

Esős májusi szombat volt, olyan, ami csak feldobhatja az embert. Késő délelőtt segitettem anyának elpakolni a vásárolt dolgokat, kora délután pedig Marivaux *Rabszolgák szigete* című színdarabjáról dolgoztam ki az érettségi tételt. Ideje volt hát, hogy lazítsak egy kicsit, és egy tízéves áldozaton gyakoroljam a lelki zaklatást.

Ám kiderült, hogy a húgom nem volt amolyan hagyom-hogy-zaklassanak hangulatban.

Hason fekve fetrengett az ágyán, a két lábával kalimpált, s közben teljes odaadással *horse dreamingelt*. Ennek az agysportnak a lényege (melyet a tizenkét évesnél fiatalabb lányok igen gyakran űznek), hogy az ágyunkon (vagy a padlószőnyegen, a nappali kanapéján, a vécéülőkén, avagy egy strandtörülközőn stb.) elterülve, a gyönyörtől elernyedtt kézzel egy idióta című magazin – úgymint *Bellaló, Álomlovak, Sztárpacik* – fényes lapjait lapozgatva a világ legszebb loviról álmodozunk, melyeket akkor engedhetnénk meg magunknak, ha megfognánk az Isten lábát, és egy arab emír nőül venne bennünket.

– Te mit akarsz csinálni a szünetben? – kérdeztem tőle úgy, ahogy a *Rajongók iskolája* műsorvezetője teszi föl a kérdést a gyerekeknek: „Mi leszel, ha nagy leszel?” (Mire a megkérdezett rendszerint valami sületlenséget bök ki, amin az összes önelégült felnőtt jót derül.)

Alice réveteg tekintettel nézett fel a magazinból.

Kellett hozzá jó néhány másodperc, míg magához tért, és rádöbent, hogy a való világ nem virágos mezőkön vágatató, lobogó sörényű arabs telivérekéből áll.

– Mi? Nemtom... De a barátnőm, Lou, Bretagne-ba megy táborba. Szeretnék vele menni.

– Lou? Az meg ki? Nem ismerem.

– He, he, he – fintorgott Alice.

Lou tíz és fél éves, ő Alice legjobb-barátnője-életre-halálra, és a nevétől zeng a ház. Lou lovagol, Lou kitűnőt kapott a tollbamondásra, Lou jár valakivel, Lou már nem jár senkivel, Lou tecktonikozik, Lou a Holdra megy, Lou jelölteti magát köztársasági elnöknek, Lou-nak furunkulusa van, Lou feljelenti a kommunista szomszédjait.

– Ráadásul júliusban megy – folytatta rendületlenül a húgom (miután születésétől fogva hozzászokott az iróniabombákhoz, már be van oltva ellenük). – Ha anyu és apu arra kényszerít, hogy augusztusban velük menjünk, akkor egész nyáron nem fogok találkozni vele!

– Aha. Dante pokla.

– Dante? Az meg ki? Nem ismerem.

– He, he, he.

(Néha az az érzésem, hogy a húgom nevelése kezdi meghozni a gyümölcsét.)

– És te? – kérdezte. – Te akarsz Korzikára menni?

Haboztam, hogy mit válaszoljak. Láthatólag idegesítette a lehetőség, hogy elfogadom a szülői felajánlást, minélfogva kénytelen lenne lemondani lázadó mivoltáról, hiszen ez csak akkor nyomna a latban, ha az én, azaz az idősebb támogatására is számíthat. Ami felettébb ésszerű, habár kissé átlátszó taktika volt (ugyanis én tanítottam meg az *Empire & Conquestre*.)

– Én? Háát... Fontolóra veszem a dolgot...

Elkämpicsorodott képe halványan Edvard Munch *A sikoly* című festményére emlékeztetett. Felettébb érdekesítő látványt nyújtott, ám nagy könyörületességemben (ezt a szót már régóta szerettem volna elsózni valahol) megrövidítettem a szenvedését.

– Mindenesetre Korzikára nem megyek.

Alice hálatelt pillantással jutalmazott, olyannal, amilyennel a lovasoktatójára nézhet, amikor dicséretet kap tőle.

– Na jó, este majd megbeszéljük apával, OK? Ha mindketten nemet mondunk, kénytelenek lesznek engedni.

Meglátásom szerint voltak gyenge pontok a haditervében. A húgom még nem teljesen diplomácia-érett, az érdekképviselőhez viszont már kezd konyítani, ugyanis tökéletesen magáévá tette az alapelvet: „Nemet mondani, és abból nem engedni.” A pónik világában ez lehet, hogy működik, a reálpolitikában azonban nem mindig elégséges. Ezt már megpróbáltam elmagyarázni neki akkor, amikor egy

nap elhatározta, hogy éhségstrájkba fog, hogy kapjon egy lovat. Ötórányi böjt után egy csomag cukorkával állítottam be a szobájába, mire hirtelen belátta, hogy nem jó ötlet egy négyszobás lakásban telivért tartani. Szóval nagyjából ennyi a réalpolitika. Nem tudom, hogy a közgáztanárom egyetértett volna-e velem, én viszont úgy találtam, hogy ez a szemléltető példa nem is olyan rossz.

Amiről eszembe jutott, hogy be kell fejeznem a közgáz házimat, és otthagytam a húgom, hadd szálljon el újra az elvarázsolt lovak birodalmába.

Alice és én, a Mainard család szakadárjai, ádáz csatározást követően ennek az emlékezetes (jóllehet esős) napnak az estjén vívtuk ki függetlenségünket a nyárra.

Lehet, hogy kis lépés az emberiségnek, de hatalmas ugrás a bennem szunnyadó férfiembernek.

Fenséges atyánk (a második kifejezés, amelyet már régóta szerettem volna használni) magasztosan kinyilatkoztatta: felment bennünket az alól, hogy talpunkat a kavicsos ösvényeken koptassuk, és gyenge lábikránkat, melyen a nyári szellő finom pihéket borzol, felsebezzük a szúrós indákkal. S mindezt két olyan személy már-már isteni közbenjárásának köszönhetjük, akik még csak ott sem voltak azon az estén, nevezetesen Lou-nak és Lisette mamának. Vagyis a csodák olyanok, mint a malőr: időnként megesnek.

– Olyan klassz lenne, ha Lou-val elmehetnék táborba, ugye, apa? – affektált Alice olyan hangon, melynek édeskevés köze volt ahhoz, ahogy reggel a kocsiban beszélt anyával. (A hanghordozása általában erőteljesen eltér a beszélgetőtárs nemének függvényében, ami úgy látszik, állandó tényező a lányoknál.)

Apám azon nyomban elolvadt. Alice a jelek szerint több helyen javítást eszközölt az eredeti haditervén. El kell ismerni, hogy a

megközelítése kifinomultabb volt, mintsem hittem volna. Részemről nem volt időm cizellálni az enyémet, remek improvizációs készségemre hagyatkoztam, hogy kivágjam magam a lekvárból. Meg aztán a „Nemzetközi kereskedelem liberalizációja” című dolgozatom végkövetkeztetését is csak 19:30-ra ötlöttem ki, pont akkorra, amikor anyám szólt, hogy terítsek. Ami kevés időt hagyott a stratégia kidolgozására.

De én nem is kerültem sorra.

Kiderült, hogy a nyári tábor egy hónapig tart, és július 15-én kezdődik. Vagyis két héttel a Korzikára való elutazás tervezett időpontja előtt. A két időpont egybeeséséhez a szüleinknek kicsit el kellett volna tolniuk a szabadságukat. Na, itt kezdődött a macera. A szüleim ugyanis megrögzött augusztusi nyaralók. Mióta a társaságukat élvezem, *sohasem* júliusban utaztunk nyaralni. Azt kérni tőlük, hogy hozzák előbbre a szabadságukat, kábé olyan, mint egy muzulmánt arra kényszeríteni, hogy ünnepelje meg a Jóm Kippurt.

Éreztem, hogy a dolog alapjaikban rengeti meg őket. Alice butaságnak álcázott affektálással kísérletezett. Apám elgondolkodva nézett anyámra. A diplomáciai bonyodalom határát súroltuk.

– Hát, végül is... Egy héttel még mindig eltolhatjuk – fogott bele anyám, Alice-ra mosolyogva. – Én még nem is írtam ki a szabimat...

Apám vágott egy fintort. Ő ugyanis egy nagy autószervezetben dolgozik raktárosként, és a szabiját csak akkor írhatja ki, ha már egyeztetett egy rahedli eladóval, motorszerelővel, fényezővel, villamossági szakemberrel.

– Hmm... majd látjuk, már ami az időpontokat illeti. De egy tábor, az bizony sokba kerül – motyogta az apám.

Shit. Szegény Alice! Megindító fuvolázásra és elbűvölő szempilla-rezegtetésekre alapozott stratégiája füstbe ment. Mi a háború lelke, Alice? „A háború lelke a pénz.”² Figyelmeztetnem kellett volna! Együttérzéssel néztem a húgomra, aki viszont előjött a farbával:

– Az ivryi önkormányzat szervezi. Nem kerül sokba, és úgy hallottam, hogy az üdülési csekkeket is elfogadják. Meg a szabadidő utalványokat is.

Gratula, hugi! Te aztán mindenre felkészültél!

A szülők meginogtak, egymásra néztek, s magukban leadták titkos szavazatukat.

– Rendben – egyezett bele anya. – Akkor pénzügyileg megoldható. Az igazi kérdés viszont az, hogy nyugodt lélekkel elmehetünk-e túrázni, miközben a lánykánkat Bretagne-ban tudjuk?

Ezen a ponton a vita kezdett megfenekleni. Ha irracionális megfontolásokban veszünk el, sosem érünk a végére. Hiába igyekeztem kreatívan gondolkodni, sehogy se bírtam felfogni, hogy egyes családtagok elutazása miben gátolná a többiekét. Végül ezt meg is jegyeztem, mire anyám csak rosszallóan megvonta a vállát, és visszavágott:

– Nahát, te is! Olyan empatikus vagy, mint egy mosóteknő. Majd meglátod, ha te is apa leszel...

Éreztem, hogy az *apai állapot* kezd jövőbeli prioritásaim végére csúszni. Apám elfojtott mosollyal nyugtatott meg, ami olyasvalamit akart jelenteni, hogy: *ne izgasd magad, anyád félrebeszél.* A férfiak egy szemvillanásból is értik egymást.

² Rabelais-nek tulajdonított idézet, aki állítólag Cicerótól csórta, aki viszont egy olyan palitól vette kölcsön, aki tudta, miről beszél.

Minthogy a bíróság tanácskozást követően igennel felelt minden kérdésre, Alice-t szabadon engedték.

Miután egyhangúlag felmentést kapott a családi nyaralás alól, a tesóm örömeiben kurjongatva fel-alá rohangált a szobában, majd minden felelős felnőttet összepusztított, ideértve engem is, aki pedig se felnőtt, se felelős nem vagyok (ami igen nagy öröömre szolgál).

Az általános örvendezés közepette apám hirtelen hozzám fordult.

– Ide figyelj, Maxime! Nem cipelhetünk magunkkal, ha te nem akarod, de egyedül se hagyhatunk itt...

Teljes erőmből bólogattam egyetértésem jeléül, olyannyira, hogy a hajam söpörte az orromat.

– A barátaidnak nincs valami tervük a nyárra? Mit tudom én, valami...

Apám hirtelen elkomorodott. Még Alice is abbahagyta az ugrabugrálást az asztal körül, és szánakozva nézett rám. Egy duci angyal szállt el a nappaliban hangos szárnycsapásokkal, és elkerekedett szemekkel bámult rám, majd a szoba túlfelén köddé vált.

Damned.

Ennyire elkésérítő a helyzetem?

Tizenhét éves vagyok, és nincs egy nyavalyás haverom, aki valami tetves tervvel elő tudna állni a nyárra? Ezt a megaláztatást! Úgy éreztem magam, mint egy nagy rakás szerencsétlenség, némiképp úgy, mint az a szódásüveg szemüveget viselő, pattanásos pali, aki az amerikai filmekben szokott szerepelni, akit senki se hív meg az évfolyambuliba, és aki végül pszichopatává lesz, és biciklilánccal kiirtja az egész campust. (Tudom, az én koromban nem kellett volna kiolvasni a Stephen King összest...)

Miután éreztem, hogy tekintetükben felsejlik az együttérzés fénye, amitől felállt a hátamon a szőr, megelőző csapásra szántam el magam.

– Nem, de ezen a nyáron amúgy is a nagyihoz akarok menni. Van pár dolog, amit meg kell bütykölnöm a PC-jén, megígértem neki, de sose volt rá időm.

A szánakozás hatalmas elképedésbe csapott át. Röhej, hogy a szülői ábrázatok milyen széleseben tudnak megváltozni. Akár az áprilisi időjárás.

– Micsoda? Vissza akarsz térni a Kremlbe?

3

VISSZATÉRNI A KREMLBE.

Akár egy pókhálós francia sanzon. *Hazamegyek az én Normandiámba, Újra Párizsban, Vissza Montrealba.*

Még egy szó, és egyik kezemet a szívemre téve, a másikkal panamakalapomat lengetve én is dalra fakadok.

Bolondos ifúságomban, mondjuk úgy hat és tizenkét éves korom között, imádtam a Kremlben tölteni a szüneteket. Lisette mama házat olyan egzotikusnak találtam, hogy évekig nem is tudtam, hogy van egy másik, ennél sokkal távolibb Kreml is, amely ott trónol a moszkvai Vörös tér közepén.

Kremlin-Bicêtre hiába van csak néhány buszmegállónyira Ivrytől, nekem a nagy háza olyan volt, mintha Guernesey-re vagy az uráli sztyeppéken lévő dácsába száműztük volna magunkat. Messze volt, és gyönyörű volt, mert ott van egy kert, a kertben van egy cseresznyefa, a cseresznyefa lombjában meg ott ül egy macska. (Hogy a macskában mi van, azt viszont nem akarom tudni, mert az eléggé gusztustalan lehet.)

És a kert közepén, az utca és a cseresznyefa között, bátyaként nő ki a földből Lisette mami háza spalettás ablakaival és csikorgó, rozsdás kertkapujával. Az utca végén már ott van a körgyűrű, de amikor az ember a nagyinál van, magasról tesz a körgyűrűre.

A cseresznyefa a fal mellett áll, ágai majdnem behajolnak az ablakokon.

A macska, Hector, egy cirmos kandúr, akinek én vagyok a keresztapja, mivelhogy én erőltettem rá a nagyira, hogy büntetőjogi felelőssége tudtán kívül fogadja örökbe, már megvan vagy hétéves, szóval a legszebb férfikorban van. Tízéves koromban raboltam el az egyik barátnőméktől, akiknek török élelmiszerboltjuk volt a Fontainebleau sugárúton, majd egy kiscicával a kezemben és egy depressziós plüssmaci ellenállhatatlannak szánt kifejezésével a szememben beállítottam a nagyihoz. (A Sherlock Holmes-tekintet érdekes alternatívája, amely azonban a jelek szerint csak a nagyira volt hatással.)

A kreml-i ház Agatha Christie összes műveit is jelenti, a kötetek a lépcső alatt lelhetőek fel. Elsárgult példányok, a lapokat krimirajongó néhai nagyapám látta el szamárfülekkel. A polcon meg ott áll néhány *San-Antonio* és a *Kretén* című humor- és képregénymagazin tíz évfolyama (ez meg az apám hagyatéka). Hónapokra el leszek látva olvasnivalóval! És korántsem hóttunalmas olvasmányokkal, engedelmetekkel.

Aztán ott a padlás, telis-tele mindenféle jópofa cuccokat rejtő dobozokkal, a nagygi ugyanis tanítónő volt, s közismert, hogy a tanítónők semmit se dobnak ki.

Van ott egy saját, külön bejáratú szobám is, újságpapírral és tojástartókkal kikapétázva a hangszigetelés végett, még abból a korszakból maradt így, amikor elektromos gitáron tanultam játszani. Kilenc és tizennégy éves korom között ugyanis leghőbb vágyam az volt, hogy Jimi Hendrix legyek, vagy semmi. De tekintve, hogy se fekete nem voltam, se tehetségem nem volt, lemondtam a jimihendrixségről. Elhatároztam, hogy inkább politikai szerkesztő leszek a rádiónál. Állítólag az kevésbé gályázós, mint zseniális gitárosnak lenni, no meg hajszínt se olyan macerás.

Végül pedig a kreml-i szobában van egy szinte vadiúj számítógép is, amelynek beszerzésére két évvel ezelőtt beszéltem rá a nagyt. („Hidd el, hogy jó lesz, lesz nagy sebességű neted, és az összes régi kolléganóddal kapcsolatba léphetsz újra.”) Nem állítom, hogy szenvedélyem lenne az informatika, túl rossz vagyok a természettudományokban ahhoz, hogy ilyen eretnokséget állítsak. De már jó pár évvel ezelőtt megértettem, hogy ez a média valóságos kincsesbánya a nemzedékem számára. Egy egyszerű jelszó, amit az ember ellop a kalóztól, s máris feltárul előtte a nem is sejtett kincseket rejtő Ali Baba-barlang. Ezen a gépen folyamatosan töltöm le a filmeket a legteljesebb illegalitásban – amit otthon nem tehetek meg, apám ugyanis parázoán törvénytisztelő fajta.

Szóval azt se bántam, ha a nyaram elcseszem, csak ne kelljen a szünetet az ősökkel töltenem, ezért aztán előhúztam a nagyi-joke-rem³.

³ Remélem, kedves olvasó, hogy nem még el észrevétlenül belső rímeim gazdagsága mellett.

Apám rögtön beleegyezett.

Persze, hiszen nagyí az ő anyukája. Mióta a nagyapám meghalt, apa a maga módján, azaz tapintatosan, állandóan aggódik a nagyíért. Talán megnyugtatta, hogy lesz egy helyszínrre telepített ügynök. Mainard-éknál igen fejlett a James Bond-i beütés. Mindenki lopva, szótlánul, a szeme sarkából figyeli a másikat.

Az anyám szüleiről nem tudom, hogy van-e valamilyen beütésük. Ha van, akkor azt kalapáccsal verték beléjük, de jó mélyen. Velük sosem találkozunk. Egy kis korzikai faluban élnek, ahol a szüleim épp idén akarják meglátogatni őket.

– Tudom, hogy nagyon szereted Lisette mamát – jegyezte meg anyám hangyáni féltékenységgel a hangjában. – De olyan butaság Párizsban maradni, a bolinzanai mamához és tatához is eljöhethnél... Biztos örülnének, ha látnák az egyik unokájukat.

Alice-szal kétkedve néztünk össze, apa meg köhintett egyet.

Mindenki tudja, hogy anya szülei szerint a lányuk, az ő kifejezésükkel élve, egy közönséges „anyaországi” autószerelőhöz ment feleségül, aki a tetejében még párizsi is. Egyszóval összeállt az Ősellenséggel. Ha tehát idén sem találkoznak fattyú leszármazottaikkal, a fejemet rá, hogy ettől nem mennek a tengernek. S ha netán mégis le lennének törve egy kicsit, elég, ha alkonyatkor kerülnek egyet a bozótosban, az egyik kezüket a fülükre téve két szólamban eléneklük a korzikai himnuszt, s közben egy *pinzute*, azaz idegen házra gondolnak, amelyet reményeik szerint a következő plasztikbomba a levegőbe fog röpíteni, és adj neki! *Örömmel élni!*

Anyám jól tudta mindezt. Nem próbálta meg rám sózni a *Szépség szigetére* szóló fullextrás ajánlatot. Csak rám mosolygott, és gyűrűkkel megrakott kezét kinyújtotta, hogy megigazítsa a hajamat, oda-téve a tincset, ahol szerinte lennie kellett volna.

A művelet elől egy tizenkét méteres zsiráfhoz méltó hajlékony és kecses nyakmozdulattal tértem ki.

Iszonyodom attól, ha a hajamhoz érnek.

A hajam göndör, fekete, hosszú, és tele van gubancokkal: ez az egyetlen apró hasonlóság, amely valaha is összeköt Jimi Hendrixszel. Ezért vagyok rá olyan kényes, engedelmetekkel.

4

SZÓVAL ÍGY KEZDŐDÖTT MINDEN.

A francia érettségi előtt egy hónappal, egy májusi estén sebtében hozott döntéssel, miközben úgy éreztem, hogy rohad szét az agyam.

Rám jött a nosztalgia, a vágy, hogy híg lekvárral átitatott kenyeret egyek, melynek a lyukain át a kezemre csurog a lekvár, még délben is pizsamában ténferegjek, s ebben senki se találjon kivetnivalót. Újra látni akartam, hogy hajkurássza Hector a rigókat, és hogy esik pofára, kedvem támadt, hogy álmatlan éjszakákon át koptassam a retinát a PC képernyőjén olyan filmek nézésével, ahol ártatlan szüzeket üldöznek elvetemült, láncfűrészrel felszerelkezett urak.

Szóval indulás, irány a Kreml!

Július 16-án reggel beállítottam a nagyihoz, aki mosolyogva fogadott.

Anyám előző este persze forró könnyeket ontott, hogy Alice táborba utazik. Jó pár körmét lerágta, mire kaptunk végre egy hívatást, hogy Alice rendben megérkezett Laposgöröngyösre. Miután

megnyugodott, azon nyomban belevetette magát a hátizsák összekészítésébe. Mókás volt, amint a listáival fel-alá szaladgált a lakásban, időnként ihletetten a plafont vizslatva, majd kiszakadt belőle: „Jaj, majdnem elfelejtettem!” Mintha a korzikai hegyi túrázáshoz szükséges holmik ideális listája a plafonra lett volna felróva arany betűkkel, és ezt eddig még nem vette volna észre.

Közben én meg élveztem a szerencsém: az én hátizsákom már régóta ott állt összekészítve. Egy régi gimis szütyőbe belegyűrtem néhány alsógatyát, egy farmert, trikókat meg egy fogkefét.

A Kremlben semmi másra nincs szükség. Minden ott áll frissen mosva, illatosan, összehajtogatva a szekrényekben, elrejtve a padlás dobozaiban, glédában a poros polcokon, begyűrve a fiókok mélyén, s csak rám vár. Ha csak erre gondoltam, máris mehetnékem volt. Már-már noszogattam a szüleimet, hogy még aznap este induljanak el Korzikára, metróval, léghajón, dodzsemmel, vagy bánom is én, mivel.

Egy, véleményem szerint nyugtalan éjszaka, valamint néhány puzsi után, melyeket nem bírtam elkerülni, a szüleim felszálltak az első hajnali RER-re, hogy aztán a roissy-i reptérről más égtájak felé repüljenek. Nyugisan körbejártam a lakást, megöntöztem a virágokat, kihúztam a kettőhűszből a drótokat, és kiürítettem a postaládát, ahogy meghagyták, majd tizenegy óra felé felszálltam a kremlin-bicêtre-i buszra.

A nagyi, miként már mondtam, mosolyogva, biopamutból készült lötyögős tunikába és nagyon szoros bézsszínű nadrágba öltözve várt

rám – meghökkentő kontraszt, aminek ő mindig is mestere volt. Rögtön tudatta velem, hogy épp a tizenkettedik családi fotóalbumának a végén tart, közben ribizlizselét főz (nyolc kis üveggel), meg azt is, hogy még a hónap vége előtt pálinkás cseresznyét akar eltenni. Mindeközben a környékbeli kismoziban a *Világjárók* sorozat egyetlen vetítését se szalasztja el, hiszen a független kismozit mindenáron meg kell menteni a csődtől (ezért van éves bérlete csillagászati áron). Főként, mert lesz egy sorozat az amerikai indián civilizációkról. Ezt aztán nem lehet kihagyni!

Kedélyesen oldalba bökött, jelezvén, hogy mindezen vigasságokra engem is elvár.

Előhalásztam második számú gúnyos mosolyomat, majd megkérdeztem:

– És amúgy mi lenne, ha csak palacsintáznánk?

Nagyi sosem tudott ellenállni a boldogságnak, hogy az unokáit teletömje palacsintával. Senki se csinál olyan jó palacsintát, mint ő, és főként egy tonnányit süt belőle. És tegyünk bármit rá vagy bele, sose sértődik meg. Meghatottan emlékszem, hogy egyszer egy pástétomos-nesquicket tömtem magamba, amit a nagyi a családi büszkeségtől könnybe lábadt szemmel nézett végig. (Bár az is lehet, hogy csak a hányingerrel küszködött.)

– Csinálok neked palacsintát, ha eljössz velem az uszodába. Most nyílt egy új, pár metrómegállónyira, szeretném kipróbálni, de nem egyedül.

– Mért, szükséged van valakire, aki feljegyzi az utolsó szavaidat, miközben elmerülsz?

Nagyi kuncogott egyet, majd vasmarokkal megcsavarta a füle-
met. Néha csodálkozom, hogy az efféle módszerek hallatán a dirije
nem küldte nyugdíjba sokkal hamarabb. Kihasznlván lépéshátrá-
nyomat, a nagyi lenyomott egy székre a konyhában, egy ínycsiklan-
dó kalács elé.

– Te sütötted? – lelkenedeztem. – Értem fáradtál ennyit? Nem kel-
lett volna!

– Tudom. Ezért is vettem mirelitet.

– Akkor megnyugodtam.

Előszedett egy kést, és jó nagyokat kanyarított belőle, ahogy én
szeretem, mindenféle óvatoskodás és lacafacázás nélkül, olyan ka-
lácsdarabokat, melyek a legrémisztőbb készítéseket váltják ki az
emberből – nem tudom, ti hogy vagytok vele, de a kalács belőlem a
szadistát hozza ki: azonnal kedvem támad beleharapni, szétmarcan-
golni, összelapítani, ízekre szedni, kibelezni, míg írmagja sem ma-
rad. Ez most sem maradt el.

– Ahogy a nagyapád mondogatta: téged inkább fényképen látna
az ember, mint az asztalnál – jegyezte meg a nagyi.

– Há esz aszé van, me növézsbe vazsok.

– Tényleg, még mindig? Hát nem is tudom, hogy mi nő rajtad,
a hajadon kívül.

Most rajtam volt a kuncogás sora, amitől majdnem megfullad-
tam, tekintve, hogy két pofára tömtem a majmot.

Nagyi jól hátba vágott, majd folytatta:

– Azért remélem, hogy nem a számítógép előtt fogsz görnyedni
egész idő alatt, mint a múltkor.

– Pff, nemtom – böktek oda, morzsákat köpködve szertesét.

Mire a nagyi ezekkel a diplomatikus szavakkal zárta le a purparlét:

– Na jó. Úgyis azt csinálsz, amit akarsz.

A tökéletes egyetértés egyik fő oka, mármint a köztem és a nagy között levőé, az, hogy a szarkazmus iránti közös hajlamunkon túl mindketten képesek vagyunk egymást békén hagyni.

Kezdetben kutakodással töltöttem az időt.

– De mi a csudát turkálsz mindenfelé? – sóhajtotta a nagy, amikor pókhálókkal a hajamban összefutottam vele a lépcsőn.

Bambán vigyorgtam, és folytattam régészeti feltárásaimat. A második nap például ráakadtam egy brazil zászlóra, amely furcsamód egy kézzel kötött bébiruhába volt elrejtve, majd egy Michel Polnareff által dedikált bakelit nagylemezre, amely egy halom öntapadós matrica között hevert. Nem tudtam kibetűzni, kinek ajánlotta, de nem adom fel a reményt. A Kremlben kutakodni mindig is a lételemem volt. És ez Gaston tatára vezethető vissza: amikor kicsi voltam, állandóan ajándékokat dugdosott el nekem a házban. Néhány órám volt a rejtvények megoldására, melyek a műanyag pisztoly vagy a szappanbuborék-fújó nyomára vezethettek. Azt hiszem, hogy Howard Carter sem lehetett izgatottabb Tutenhamon fáraó sírjának felfedezésekor, mint én, amikor pusztá logikázással rájöttem, hogy egy kártyacsomag vár rám a hűtőben. A Jézuska ezek után bizony törhette a kobakját: egyik meglepetése sem szerzett akkora örömet, mint Gaston tata játéka...

Hogy ne tűnjek gépfüggőnek, a harmadik napig vártam, csak akkor kapcsoltam be a szobámban a nagy számítógépét. Pár óra

rendcsinálással kezdtem. Rendeztettem a fájlokat, frissítettem, új vírusirtót telepítettem...

Nagyi az ajtó körül sertepertélt, és olyasféle megjegyzéseket ejtett el, mint: „Amikor olyan szerencsés az ember, hogy van egy kertje...” vagy „Kár bent gubbasztani, amikor kint olyan szép az idő...” (ami kizárólag nézőpont kérdése, de nem vesztegettem időt a válaszra). Addig-addig, míg nem bírta tovább, és bedugta a fejét:

– Maxime, már megint a számítógép előtt ülsz...

Amit már jó párszor hallottam, és amire kész volt a válaszom:

– Hát igen, már próbáltam mögötte, de onnan kevésbé jól lehet látni...

Ezt már annyiszor elsütöttem az anyámnak, hogy ő ezen már el se mosolyodik. A nagyi viszont, aki először hallotta, hahotázni kezdett. Végig fogta a hasát, amíg ment le a lépcsőn.

Márpedig a nagyi olyan, mint a legtöbb ember: ha megnevettetjük, rendkívül elnéző lesz kis hibáinkkal szemben.

Miközben a nagyi ezen mulatott, elborzadva állapítottam meg, hogy soha nem tisztogatja a postafiókját, a fölösleges e-maileket nem törli, hanem csak átrakja őket egy külön mappába – egy kicsit olyanformán, ahogy Hector dugja el a döglött egereket a szőnyeg alá. Hiába tudtam, hogy nehezebb esik valamit kidobni, ez már minden képzeletet felülmúlt. Miért őrzött meg ötvenhárom Viagra-reklámot? Azt gondolhatta, hogy jó lesz még valamikor valamire? Széületes ez a nagyi!

A nagytakarítás után végre teljes mértékben a saját konfigurációmnak szentelhettem magam. Mindezek okán egész nap ki se dugtam az orrom a szobából, ami teljesen megfelelt a *jól sikerült nap* saját magam által felállított definíciójának.

Hét óra körül nagy hajlandó volt hozzálatni a palacsintakészítéshez, cserében az ígéretemért, hogy én is megtanulom. A receptjét tehát feljegyeztem az agyam egyik szegletébe (a bal oldali fal lebeny huszonharmadik mezejébe). Miközben mindketten dobálgattuk a palacsintákat, ki-ki a maga serpenyőjében, bekapcsoltam a rádiót, és néhány percig kerestem a pillanat megünnepléséhez méltó adót. A Fun Radio tűnt a legalkalmasabbnak. A nagy tehát részesült néhány slágerből; szemlátomást tetszettek neki, sőt Robie Williams-ról kijelentette, hogy „érdekes” művész... Szerintem a gáztűzhely melegétől felforrt az agyvize.

Kilenckor pedig, mikor kényelmesen elhelyezkedtem mellette a nappaliban, hogy megnézzük a *Kisvárosi gyilkosságokat*, az emeleten a gép már halkán zümmögve töltötte le a legócskább filmeket.

Végre megkezdődött a nyaralás.

5

EGY HÉTTEL KÉSŐBB⁴, hajnalok hajnalán mindkettőnket telefoncsörgés riasztott fel álmunkból.

Amióta nyugdíjas, a nagyfiúsági kérdést csinál abból, hogy reggel kilenc előtt ne keljen föl. Ami meg engem illet, az a meglátásom, hogy a déli harangszó előtt kinyitni a csipát hatalmas élni vágyásról tanúskodik akkor, ha az ember hajnali négykor feködt le.

Kótyagos félálomban, melyben csak úgy hemzsegtek a tejeskávét kortyolgotó földönkívüliek, hallottam, amint a nagyfi hangja felharsan a folyosón.

– Maxime! Anyád akar beszélni veled!

Azon gondolkoztam, hogy a nagyfi vajon milyen telepatikus képességgel találhat ki ilyesmit, mielőtt felfogtam, hogy a dodonai üzenet lényege: „Anyá van a telefonnál.” Hiába, nem vagyok egy korán kelő típus (Sherlock Holmes sem, amitől még szép sikereket ért el az életben, legalábbis az én szemszögemből).

⁴ Vagyis július 22-én, azok kedvéért, akik naptárral a kezükben követik az eseményeket.

Felvettem a kagylót, aztán leroskadtam egy székre, melyet a nagy ügyesen alám tolt, mielőtt elrappolt volna a konyha irányába.

– Szia, drágám, anya vagyok! Hogy vagy?

– Háát...

– Jaj, ne haragudj, felébresztettelek?

– Mért, nem ez volt a cél?

Egy pillanatnyi habozás hallatszott, majd anyám cseppet hidegebb hangon folytatta:

– Figyelj, Max, azért telefonálunk ma reggel, mert egy elég hosszúnak ígérkező szakaszba fogunk, és a következő napokban nem leszünk telefonközelben.

– Mért, nincs mobilod? – tagoltam keservesen.

Most rajta volt a gúnyos nevetés sora.

– Drágám, jelezném, hogy Korzikán vagyunk, a legnehezebb hegyi túrán, a GR20-as turistaúton. A mobilhálózat nem fedi le a francia terület száz százalékát, fogod?

Corsica csak egy van.

– Szóval csak hallani akartunk benneteket, nagyit és téged. Velünk minden rendben... Tegnap este beszéltünk Alice-szal. Jól érzi magát, időnként te is felhívhatnád.

Rémületemben tágra meresztettem a szemem, de inkább nem mondtam semmit, és tiltakozás nélkül felírtam az anyám által bediktált számot. Hallottam, hogy apám megkérdezi: „Maxime-mal beszélsz? Ideadod?”

– Na mizuj, minden le van zsírozva a nagyival? Az anyád úgy ugrándozik, mint egy kecske, alig bírom követni! (A háttérben hallottam anyám nevetését.) Na jó, akkor majd nemsokára újra beszélünk, te gazfickó! Mit mondasz? Várj csak, anyád akar valamit...

– Mondd neki, hogy hívhat, amikor csak akar, hagyjon üzenetet a rögzítőn.

– Hallottad, Max?

– Eggen... Nincs gond, élveztétek a nyarat! Miattunk ne izguljatok! A nagyi, Alice és én jókat pörgünk!

Ez egy kicsit furán hangzott, mintha azt akartam volna sugallni, hogy állati jól érezzük magunkat nélkülük. De a jelek szerint megtette a hatást, mert apám derűsen és jókedvűen tette le a telefont.

Egy pillanatig haboztam, hogy visszafeküdjek-e. Még nem volt túl késő, hogy csatlakozzam földönkívüli haverjaimhoz. Ám amikor a farkafelvágva trappoló Hector nyomában beléptem a konyhába, a püspökkenyér illata véglegesen kiszakított tompultságomból.

Nagyi éppen püspökkenyér szeleteket szedegetett ki a kenyérpirítóból. Az asztalon a sós vaj csak rám várt. Ellen lehet állni ilyesminek? Az már hajazta volna a kínai kínzási módszereket. A ropogós püspökkenyéren olvadó sós vaj a züllés előszobája, az ízlelőbimbók nirvánája. Ha csak rágondolok, összefut a nyál a számban. Hector, aki nyilván szintén imád zabálni, felkapaszkodott a mosogató mellé, és az ablakban kavarva figyelte a cseresznyefa ágai közt ugrándozó verebet.

– Ma megint szép idő lesz – jelentette a nagyi.

Már vártam ezt a megjegyzést.

– Fára mászni való szép idő... – tette hozzá csipkelődve.

Egy ilyen volt tantó néni nagyival az a baj, hogy hajszálpontosan tudja, miként csűrje-csavarja a dolgokat, hogy elérje, hogy a dögunalmas

dolgokat is megcsináld neki. Alsóban, amikor szerdánként, az iskolaszüneti napon mindig nála voltam, legnagyobb megdöbbenésem végül mindig elkészítettem a leckémet. Még uszodába, színházba és múzeumokba is elcipelt. A legrosszabb az egészben, hogy még élveztem is.

Következésképp a macsek és én reggel tízkor már a cseresznyefa ágai között gubbasztottunk.

Hector mögöttem mászott föl a létrán, majd figyelőállásba helyezkedett, s többet rám se hederítve leste a madarakat. A nagyfi ideoda járkált a kertben, rekeszeket hordott a fa alá, kosarakat adogatott föl, melyeket ütemesen raktam tele cseresznyével.

A Montmorency cseresznye minden magára valamit is adó gyümölcszedő rémálma. Először is, apró szára van, amely a legkisebb rezdülésre is leválik a bogyóról. Ha pedig leválik, az ember tenyerén végigcsurog a lé, a mag kiló és szembeköp, a nagyfi meg kikattan, mert így a pálinkás cseresznyéből nem lesz semmi. Az inkriminált szemeket meg nem lehet lenyeléssel eltüntetni, különben úgy fogsz émelegni, mintha tizenöt kólát csaptál volna be. A belek savassági foka katasztrofális méreteket ölt, s máris a klotyón fetrengve töltheted az egész délutánt.

Minthogy a nagyfi már az összes karmagasságban lévő cseresznyét leszedte, rám várt, hogy a perverz módon az elérhetetlen ágakon himbálózó szélsőséges álláspontú fürtöket fölhajtsam.

– Azért óvatosan, Maxime! Nincs kedvem a kórházba járni látogatóba.

Lelki szemeim előtt fölillant, hogy az egész augusztust mennyei boldogságban egy rakás föl-le hajladozó ápolónó között tölthetném,

akik domborulataikat előnyös megvilágításba helyező dekoltázsukkal fölém hajolva rázogatnák a párnámat, én meg közben a lelkifurdalástól gyötört nagyfi által mindennap leszállított csokival tömném lazán magam... Az esésekkel viszont az a gond, hogy nem tudod megválasztani, mid törjön el.

A kínszenvedésnek dél körül lett vége.

Már kezdett meleg lenni. Lekászálódtam a kakasülőről, tele voltam apró cseresznyeszárakkal és azzal a barnás héjjal, amit maguk után hagynak, amikor leválnak az ágról. A testemhez tapadó fehér trikómat vörös foltok pöttyözték.

Elmentem megmosakodni, nagyfi közben grillkolbászt süített (Maxime mester ajánlata).

Ebéd után a hadvezér bejelentette, hogy kiérdemeltünk egy kis ejtőzést.

A nappali zsalugátereit, melyek a hőség beállta óta mindig csukva voltak, egészséges és hűsítő félhomályba borították a szobát. Nagyfi bekapcsolta a tévét. Micsoda öröm! Épp a *Derrick* ment. Túlságosan ki voltam nyúlva ahhoz, hogy fölmenjek a szobámba, ezért ott maradtam, és végig követtem a cselekményt – már ha egy lassított üzemmódban filmezett, összefüggéstelen akciósorozat *cselekménynek* nevezhető. Mindezt nagyfi horkolása dacára, aki elengedte Ariadne fonalát, és lemondott a felügyelő szájából időnként felhangzó egy szótagú szavak értelmezéséről. Aki, jegyezném meg zárójelben, jöllehet a történet nyáron játszódott, a Boden-tó partján, láthatólag igen jól érezte magát gypjú felöltőjében. Amiből látható, hogy Németországban nem szokott meleg lenni.

Itt tartottam mélyenszántó gondolataimban, amikor megcsörrent a telefon. Már megint. Ha ez így megy tovább, a nagyinak hamarosan telefonközpontost kell felvennie.

Mentem, hogy felvegyem, és hagytam, hogy őszám lassan eszméljen a germán mítoszok ködéből.

A vonal túlsó oldalán egy női hang jelentkezett be:

– Jó napot, Véronique vagyok, a bridzsklubból. Jól van? Beszélhetnék Élisabethtel?

– ?

Nem tudtam, hogy ilyenkor mi a teendő: válaszoljak neki, hogy köszönöm, jól vagyok, aztán tegyem le a kagylót? Idegesít, ha valaki válaszra se várva megkérdezi, hogy jól vagyok-e. Mi lenne, ha egyszerűen Derrickhez méltó hallgatásba burkolóznék, míg csak halálra nem unja magát?

Ám a nagyi hirtelen mögöttem termett. Átadtam neki a kagylót, s ezúttal ő töttyent le arra a székre, amelyen reggel én trónoltam: úgy látszik, ennek a széeknek nincs más szerepe, mint hogy az ember kényelmesen elviselje rajta az utálatos hívásokat.

Kihasználtam az alkalmat, és felmentem megnézni, mit művel a gép a távollétemben. Ugyanis meredek letöltést indítottam, olyat, ami egy egész csalásellenes kommandót lázba hozna, és adna némi agymunkát Harrynek⁵.

⁵ Harry Derrick asszisztense. Bördzsekit visel, hogy jelezze a fiatalágát.

6

HA MÁR OTT VOLTAM, válaszoltam néhány gimis haverom méljére, többek közt a hírhedt Kevinére is, aki egész Villejuif legpattanásosabb arca volt. Szinte oda se figyelve felmentem kedvenc közösségi portálmra is, ahol majd' két napja nem tettem tiszteletemet, ami teljesen érthető módon nyilván óriási megdöbbenést váltott ki a közösségben.

Csak Alexandra volt fent, a többiek valószínűleg közös harakirit követtek el, hogy nem látnak.

Alexandra egy lány, amire a keresztnévéből is következtetni lehet – ezt a bájos hendikepet ő egy minden képzeletet felülmúló szóbeli és testi erőszak mögé igyekszik rejtteni.

Ő adta kölcsön a *Mechanikus narancs* DVD-jét, meg a *Láncfűrész-es gyilkosét*, és vele láttam a moziban a teljes *Láncfűrész* sorozatot, kiemelve közülük is a *Für Ace*-t, amelynek már a címén is tíz percig hahotáztam...⁶ Nekem nem kell sok ahhoz, hogy jót mulassak.

⁶ Ejtsétek ki, akkor meglátjátok, miért.

Úgy tűnik, hogy a legjobb közönségem saját magam vagyok, miként C.-né, a gimi igazgatója meg is jegyezte év közben, aki szerint a negyedéves osztályértékeléseken mintha túl sokat szórakoznék a saját poénjaimon (amire azzal vágtam vissza, hogy nem érdemes poézkodni, ha az ember nem élvezheti a saját szellemességét). Egy szó, mint száz: Alexandra három előnnyel bír a szememben: az enyémmel összeegyeztethető kultúrával rendelkezik, meg egy első osztályú videógyűjteménnyel, továbbá minden érzelmi hátsó gondolattól mentes kapcsolatot kínál – ami zavaró lenne, mármint a hátsó gondolat. Nem mintha szüzességi fogadalmat tettem volna. Csak épp...

Hogy is mondjam?

Tíz- vagy tizenegy éves koromban vettem észre, hogy a lányok és a fiúk tök röhejes módon forgolódnak egymás körül. Minden, ami többé-kevésbé egy szerelmi kapcsolat kezdetével rokonítható, a pávák násztáncának képét ölti. Széttárják a farkukat, kidüllesztik a mellüket (a hímek), riszálják a farukat és hurukkolnak (a nőstények). Ettől mindenki randa lesz, meghülyül, faképnél hagyja a barátait(nőit), bárgyún vigyorog, szíre-szóra felnevet, végül egyáltalán semennyit se nevet. Esküdöznek egymásnak, megszegik az esküjüket, hazudoznak, szétmennek. Kérem a következőt! És minden kezdődik előlről.

A harmadikos olvasmány, a *Veszedeelmes viszonyok* elolvasása után undorodtam meg végleg az egésztől. Fura: szívesen nyilvánítottam volna magam szabadosnak, még mielőtt tudtam volna, mi is az a szabadosság. Azt hittem, hogy Valmont és Don Juan cinikus szabadgondolkodók, egyszóval élvhajász bonvivánok, mint szokta volt mondogatni Gaston tata. De csak násztánc specialisták, akik a pávatáncot művészi szintre emelték. Siralmas.

Ezért ebben az évben Alexandrán kívül más lánnyal nem tartottam a kapcsolatot, és megelégedtem azzal, hogy egy bulin Alex egyik barátnőjével pettingeltem egy hangyányit, csak hogy meggyőződjem arról, hogy tényleg a lányok érdekelnek. De a helyzet az, hogy nem szeretem elsietni a dolgokat. Engem ne sűrgessen senki. Mindent a maga helyén és idejében. Ha majd megéljük, meglátjuk. Jöj-jön, aminek jönnie kell. *Time will tell. Que sera sera...* (Mondjátok, hol álljak meg, mert ilyenekből van még egy rakás a tarsolyomban.)

Minthogy előző éjszaka egy különösen pikáns horrorfilmet tekintettem meg (szemkinnyomás kanállal, szemet gyönyörködtető látvány), Alexszel volt miről *csetelnünk*.⁷ Az órák teltevel néhány másik avatar is hozzácsapódott izgalmas társalgásunkhoz, akiket néhány jól irányzott rúgással hazavágtunk. Hiszen hogy lehet elviselni, ha egy bizonytalan mondat szerkesztésű gyökér ilyesmivel szakítja félbe az embert: *Mie za film amiröl beszelltek? Ez tőkáz nemismertek mas mozit vagymi?*

Mintha csak az agyament közbeszóló értene bármit is a filmekhez! Esküszöm, vannak olyanok, akiktől az embernek kedve támad, hogy elrohanjon, és vegyen egy Stihl-fűrész.

Nehezen számszerűsíthető idő elteltével Alexandrának és nekem számtalan, csak minket mulattató lüke smiley elküldését követően sikerült megválnunk egymástól.

⁷ Lehet éppen *internetes csevegés*nek is mondani. Én személy szerint a cset mellett maradok, ti úgy mondjátok, ahogy akarjátok.

A fényviszonyok megváltoztak. A szobám már nem fürdött a napfényben. Délután négy is elmúlt. Tényleg, mit csinál a nagyí?

Azt hittem, hogy a ma reggel megcsonkított gyümölcsöknek látott neki. Ugyanis korábban szemrehányással teli hangon közölte velem, hogy a szár nélküli cseresznyéből csak lekvárt lehet főzni, de mázlim van, mert maradt még néhány kiló tartalék kristálycukra. Érezte, hogy a lekvárfőzés nem tartozik a kedvencei közé, és ha nem lettem volna ennyire béna, szíves-örömost eltekintett volna tőle. Kedvem lett volna azt válaszolni, hogy ha jobban tud mindent, akkor miért nem ő mászik fel a fára? Ezt azonban mégse mondhatod egy hetvenöt éves néninek, aki első szóra ugrik, és süti neked rogyásig a palacsintát.

Lementem a konyhába vezető lépcsőn.

Karamellillatot éreztem: vagyis nem csalatkoztam a következtető képességemben. Hagytam, hogy a képzeletbeli Dr. Watson gratuláljon, miközben slattyogva közeledtem a konyhához, igyekezőn kikerülni a lábaim között nyolcasokat leíró, alighanem az óriás műlesikláshoz gyakorlatozó Hectort.

De mikor odaértem a konyhához, az volt az érzésem, hogy a karamellszag valamivel erősebb a kellesténél.

A lekvárfőzéshez először szirupot kell készíteni, magyarázta előzőleg nagyí. És nem grillázst. Jobban beszippantva az ájert, a szag akár kellemetlennek is volt mondható.

Annál is inkább, mivel a gázra tett rézüstből feltörő fekete füst kezdte az egész helyiséget elárasztani.

Ha az ablak nem lett volna félig nyitva, az égett cukor rettenetes szaga kétségkívül az egész házat betöltötte volna. Odamentem a gáztűzhelyhez, eloltottam a lángot, a kondért meg a mosogató felé billentettem. Az alján szurokszínű, nyúlós és bűdös folyadék lötyögött. A felületén meg pokolbéli buborékok pukkantak el. Kész boszorkányüst.

Na jó – mondtam magamban.

Nyugalom!

A tűzveszélyt elkerültük. Ha egész este szellőztetünk a konyhában, eltűnik a bűz. Ami a cseresznyelevárt illeti, majd csinálunk újat. Ennél nagyobb bajunk ne legyen. Szóra sem érdemes. Ettől nem kell begazolni, a falnak menni, vagy az embernek kifordulnia magából.

De a nagy, a francba! Mi a fenét művel?

Körbenéztem a konyhában, mintha ott bújhatott volna el. Lehet, hogy észreveszek egy hűtőből kilógó mamuszt?

Megkerültem az asztalt, becsuktam az ajtót. Néma csönd és... Az volt a furcsa, hogy nem szólongattam hangosan. Mintha tudtam volna, hogy nem hallhat. Egyszerűen csak kerestem.

És tudtam, hogy meg fogom találni. A nagy sok meglepetést okoz, de annyira azért nem különöc, hogy csak úgy otthagya a levárt, és elcsatangoljon. Biztos, hogy nincs messze. És mi van, ha rosszul lett? Ha öt percre ledőlt a nappaliban? De a nappali üres volt (Hectort leszámítva, aki abbahagyta a téli olimpiai játékokra való készülést, és a kanapén trónolt). Aztán az jutott eszembe, hogy esetleg lefeküdt az ágyába, de utána arra gondoltam: ha feljött volna az emeletre, feltétlenül meghallom, hisz a szobája az enyém mellett van. Alexandra billentyű segédlettel előadott társalgása nem nyűgöz le annyira, hogy semmit se halljak a külvilágból.

Ekkor jutott eszembe egy részlet, melyet a konyhában raktároz-
tam el az agyamban.

A cseresznye.

Amikor az ember cseresznyelevkért főz, a legalapvetőbb az, hogy
a cseresznye a keze ügyében legyen. Különbösen nem fog menni. Már-
pedig se az asztalon, se a mosogatóban, se a gáz mellett nyoma sem
volt gyümölcsnek.

Megkerültem a lépcsőt.

Az előtér másik végén ajtó nyílik a kertre. Közvetlenül előtte ott
egy pici, ablaktalan, ferde plafonú helyiség, melyet mindig is Harry⁸
szobájának hívtam. Itt tároljuk a kerti zöldségeket, gyümölcsöket
meg némi befőttet. Reggel a nagy ide rakta be a cseresznyét. Biztos
elment érte, miközben a cukor meledgett a rézüstben.

Alig vártam már, hogy a dolog végére járjak, rábukkanjak a na-
gyira, és lerövidítsem a fejemben megtelepedő katasztrófa-forgató-
könyvet. Kinyitottam az ajtót. Gépiesen kitapogattam a kamra be-
járatánál lévő pillanatkapcsoló gombját.

Eszembe jutott, hogy nagy egyszer elmagyarázta, mire szolgál a
pillanatkapcsoló, és miért jó, hogy a lámpa magától kialszik, amikor
az embernek unokái vannak, akik bejárnak nyalakodni a kamrába,
aztán elfelejtik lekapcsolni maguk után a villanyt.

Örület, hogyan működik az emlékezet!

Mert egy másodperc töredéke múlva vissza kell emlékezniem,
hogy sürgős esetben melyik számot kell hívni. És a 18, a 112, a 17
és a 15 közötti különbségtétel sokkal hasznosabbnak fog bizonyul-
ni, mint az, hogy tudjam, miként működik a pillanatkapcsoló.

⁸ A varázslótanoncok értik, miért...

7

ELŐSZÖR BELEBOTLOTTAM VALAMIBE, és félreugrottam, mintha megégettem volna a lábamat.

Amikor végre le mertem nézni a földre, úgy éreztem, hogy a koponyámon a bőr összehúzódik, a hajam meg leválik róla. Ilyen lehet az, amikor az „embernek égnek áll a haja”. Mindig azt hittem, hogy ez csak amolyan könnyvízű állandósult kifejezés, közhely.

A nagy ott hevert a padlón, kiterülve: a karjai és a lábai összeviszsa gabalyodva, a tunikája felgyűrődött, mintha hánykolódott volna. A kezéből kiesett egy rekesz cseresznye, a gyümölcsök szétgurultak. Pár szemet össze is nyomtam, mikor mellé térdeltem.

Úgy tűnt, mintha aludna. Legalábbis ezt gondoltam, miközben nagyon is jól tudtam, hogy *valójában* nem ez volt az érzésem, amikor ránéztem. Csak amikor gondolatban képes voltam kimondani ezt a szörnyű mondatot: *olyan, mintha meghalt volna*, csak akkor éreztem, hogy az agyam megkongatja a vészharangot. Rátettem a kezem

a nyakára, az egész kezemet, mintha meg akarnám fojtani: éreztem a pulzusát a tenyeremben. Még élt.

Felpattantam, kifutottam az előtérbe, fellöktem a széket, amelyen két órával korábban a nagyi ült, megmarkoltam a telefont, és feltárcsáztam a... 112-t.

Csakhogy a 112-t mobilról kell hívni. Vajon vezetékesről is működik? Lehet, hogy nem... Letettem a kagylót, és hívtam a 18-at. Mire beugrott, hogy felsőben egyszer önkéntesek jöttek elsősegélytanfolyamot tartani, és Kevinnel röhögünk, mint a fakutya, amikor elképzeltük, hogy szájból szájba lélegeztetésre fognak bennünket okítani. És akkor többször kihangsúlyozták, hogy orvosi vészhelyzet esetén csak egy számot kell hívni: a 15-öt.

Újra letettem, és tárcsáztam a 15-öt.

A vonal másik végén gépi hang szólalt meg: „Ön a 15-öt tárcsázta, maradjon vonalban.” Felemeltem a fejem, és a telefonasztalka fölé akasztott tükörben megpillantottam az arcomat. Egy eszelős tekintete nézett vissza rám. Nem ismertem rá saját magamra.

Végre egy emberi hang is beleszólt a kagylóba. Épp belekezdtem volna egy mondatba a nagyiról, de rögtön a szavamba vágtak. Képtelen voltam felfogni, hogy mit beszélek. Olyan volt, mintha a hangom minden közvetlen összeköttetést megszakított volna az agyammal.

– Nyugodjon meg! – mondta az illető a vonal túlsó végén. – Anynyit értettem, hogy a nagymamája elesett. Kérem, mondja meg, ki ön, adja meg a telefonszámát, és maradjon a vonalban!

Megadtam a telefonszámom, a nagyiét is, a címet, a nagyi életkorát. Hadarva daráltam, mintha igyekeznem kellene kihasználni, hogy az agyam időlegesen újra működésbe lépett.

– Ne tegye le! – ismételte a hang. – Kapcsolok egy orvost.

Még szerencse, hogy kétszer is megígértem, hogy vonalban maradok... Mert ekkor arra a gondolatra, hogy még mindig várnom kell, hogy beszélhessek az orvossal, az első reflexem az lett volna, hogy otthagytok csapot-papot, és rohanok vissza megnézni, mi van a nagyival. Olyan messzire húztam el a telefonzsinórt, amilyenre csak tudtam: elért a kamra ajtajáig. Onnan behajolva fel tudtam kapcsolni a pillanatkapcsolót, és megnézni a nagyit: még mindig mozdulatlanul feküdt.

– Mondja el, mi történt! – hallottam hirtelen egy férfihangot a vonal túloldalán.

Mindent előlről kezdtem, mint a Cluedo nevű társasjátékban: a nagyi ott fekszik hanyatt a kamrában egy rekesz cseresznyével maga körül. Igen, lélegzik; nem, nem hall engem.

– Mondja neki, hogy szorítsa meg a kezét.

Odakúsztam a nagyihoz, egyik kézzel a kagylót fogva; be voltam tojva, nehogy túl rövid legyen a zsinór, és a feszítéstől kiszakadjon a konnektor. Én állat, a mobilomat a szobámban hagytam! A bal kezemet nagyi kezébe csúsztattam.

– Nagyi, ha hallasz, szorítsd meg a kezemet!

Már attól is, hogy így beszéltem hozzá, mintha már csak a túlvilágon lebegő ektoplazma lenne, megint pánik fogott el.

Felvettem a kagylót, és alig bírtam kinyögni:

– Nem megy, doktor úr. Nem hall!

– Mindjárt ott lesz a mentő. Maradjon a nagyanyja mellett! Ne pánikoljon! Figyeljen arra, amit most mondok... A nagyanyja elvesztette az eszméletét, de lélegzik, és a szíve is ver: tege szabaddá

az állát, hogy könnyebben tudjon lélegezni; gombolja ki a blúzát, nyissa ki a száját! Ismeri a stabil oldalfekvést? Igen? Akkor gyerünk, alkalmazza: hajlítsa be a bal lábát, a karját fektesse az oldalára, és gurítsa oldalfekvésbe...

Ha egy órával előbb megkérdezték volna, hogy mi az a stabil oldalfekvés, valószínűleg azt válaszolom, hogy a Sony legújabb játék-konzolja. Most meg nemcsak tudtam, hogy mit jelent a *stabil oldalfekvés*, de ráadásul pontosan emlékeztem is a mozdulatokra, hogy a beteget miként kell ilyen helyzetbe hozni. Nagyjából hasonlít arra a testhelyzetre, amilyenben el szoktam aludni, amikor összekuporodok az ágyban. Kereshetek bármilyen más okot, továbbra is meggyőződésem, hogy azon a felsős tanfolyamon tanultam meg, ahol pedig egyikünk se gyakorolta a szájból szájba lélegeztetést.

Az orvos kisvártatva jelezte, hogy letehetem a telefont. Amihez semmi kedvem se volt. Továbbra is görcsösen kapaszkodtam a készülékbe, a hangba, ebbe az orvosba valahol Párizsban, aki ebben a pillanatban közelebb állt hozzám, mint bárki más a Földön, s akire nagyobb szükségem volt, mint bárki másra.

Téboly!

Hogy megnyugtasson, újra elmondta, hogy a számomat rögzítették, hogy néhány percen belül érkezik a mentő, és hogy maradjak az *áldozat* mellett, egy tapodtat se mozduljak. Csak akkor hívhatom őket újra, ha az állapota rosszabbodna, azaz ha megszűnne lélegezni.

Hát ezért nem mozdultam, hogy kinyissam a bejárati ajtót, mikor a mentő szirénája felharsant az utcában: a tekintetemet a nagy mellkasára szögezve figyeltem, ahogy emelkedik és süllyed, s az a különös érzésem volt: ha csak elnézek onnan, megölhetem.

8

MIKOR A MENTŐSÖK a hordágyon betolták nagyit a mentőbe, azt hittem, hogy majd én is beugorhatok a kocsiba, ahogy a filmekben. Ám a nagy melletti ülést már egy ápoló foglalta el, és rajta kívül láthatóan csak a beteg meg egy sereg himbálózó műszer számára volt hely.

A mentősök tudatták velem, hogy még a legjobb szándékkal felvázolt családtagoknak sincs soha helye egy rohammentőben.

– Ha akarja, utánunk jöhet – mondta a sofőr, és becsukta kis kék noteszét, melybe feljegyezte a nagy nevét, címét és életkorát. – Kremlin-Bicêtre-be visszük, a sürgősségre. Itt van a közelben. Majd ott találkozunk, ott majd többet megtudhat.

Valamire még sosem gondoltam eddig, pedig évekip folyamatosan a nagyinál töltöttem a szüneteket: arra, hogy hasznos lehet, ha az ember ilyen közel lakik egy klinikához. Pedig a párizsiak többségének a Kremlről semmi más nem jut az eszébe. Persze, nekik nincs cseresznyéjük a kertben.

Amint hallottam, hogy elindul a mentő, egyszerre hatalmas kő esett le a szívemről, ugyanakkor borzasztóan egyedül is éreztem magam.

Ha nem lett volna Hector, hogy emlékeztessen a létezésére, szerintem letelepedtem volna a feljáró lépcsőjére, és egy egész marmonkannát telepotyogtattam volna elsőrangú, kiváló minőségi tanúsítvánnyal bíró kamaszkönnyekkel, garantáltan francia termék.

De Hector ott nyivákolt az ajtó mögött, amelyet becsaptam: nyilván el volt keseredve, hogy lemaradt az előadásról. Főálltam a lépcsőről, ahová bánatomban leroskadtam, és megfogtam az ajtó gombját...

S ekkor villant belém, hogy ha az ajtó becsapódott mögöttünk (a mentősök és nagyfi mögött, meg mögöttem), akkor ez nagyon rossz jel. Az ajtógomb egy nehéz rézgömb, amelyet húzni lehet vagy tolni, de semmilyen más módon nem lehet megmozdítani. Az események sodrában elfelejtettem magamhoz venni a kulcsot...

Szóval kinn rekedtem.

Hector pedig az ajtó túloldalán belefogott a *Patetikus szimfónia* harmadik tételébe.

Rögtön arra gondoltam, hogy a ház oldalánál lévő kertkapun fogok bemenni. De nagyfi szokása szerint kulcsra zárta. Maradtak hát az ablakok: a konyháé nyitva volt, mivel ki akartam szellőztetni a karamellbűztől (az volt az érzésem, hogy mindez évszázadokkal előbb történt).

Először is egy kis párkányra kellett felkapaszkodni, amely két méter magasan volt. Körbejártam a házat, hogy megkeressem a létrát, amivel még a délelőtt felmásztam a cseresznyefára. Felállítottam a

konyha ablaka alá, és hátatelt szívvel gondoltam erre a csodálatos szerszámra.

De alighogy kezdek felmászni rajta, az utcáról felcsattan egy hang.

– Hé, maga, fiatalember! Mit csinál ott?

Megfordultam. Meg is feledkeztem az utca túloldalán lévő buszmegállóról. A narancsszínű számot viselő zöld jelzőtábla alatt szétterpesztett lábbal ott állt egy dagadt ürge szürke öltönyben, és csípőre tett kézzel figyelt.

– Megyek haza! – ordítottam oda.

Zsebéből feltűnő mozdulattal elővette a mobilját.

– Hívom a rendőröket! – kiáltotta.

A távolban megpillantottam a közelgő buszt. Lehet, hogy nem is érdemes parázni. Ha a fazon rabló-pandúrt akar játszani, lefogadom, hogy elmegy tőle a kedve, amint a busz odaér. Odarikkantottam:

– Na persze!

...és ráléptem a konyhaablak párkányára. Benyomtam az ablakszárnyat, amely kitárult, én meg beléptem a konyhába. Mikor becsuktam magam mögött az ablakot, egy pillantást vetettem az utca túloldalára: a pasi eltűnt, nyilván elnyelte a busz. Majd máshol forgatja le a *Bosszúvágy* saját, külön bejáratú remake-jét.

Kicsit rendet raktam az előszobában: helyére tettem a telefont, a kamrában összesöpörtem az eltaposott cseresznyéket. Mikor visszamentem a konyhába, hogy igyak egy pohár vizet, megláttam a nagy retiküljét.

A nagy rohanásban elfelejtettem odaadni a mentősöknek. Nyilván célszerű lenne elvinni az okmányait a kórházba, nehogy őt is

ismeretlen katonának nézzék. Belenéztem: benne voltak a ház kulcsai, amiket a zsebembe tömtem. A kézitáskával a karomon leléptem. Félt hat volt: ha futok, még időben odaérek a kórházba.

Kinyomtam a kertkaput, és átfutottam az utca túloldalára. Végigrohantam a Salengro utcán, befordultam a Fontainebleau sugárút sarkán, és egy edzésben lévő kamikaze sebességével átrobogtam a zebrán. Csak a zebra túloldalán, a szemben lévő járdán lassítottam le.

Kénytelen voltam: egy pasas elkapta a bal karomat.

Na jó, kicsit tényleg meglöktem, ahogy elrohantam mellette, de ez még nem indok arra, hogy elkapja a grabancomat. Dühösen felé fordultam, és kész voltam táskacsapásokkal, az öregotthonokban jól bevált technikával, kivívni a szabadulásomat. De valami az öltözékében lelohasztotta harci kedvemet. Talán a váll-lapja? Vagy csinos pólójának égszínkéék színe?

– A személyijét, fiatalember! Kérem az okmányait!

– Tessék?

A kékbe öltözött ember elmosolyodott, mintegy két és fél másodpercig tartott az egész, aztán újra felöltötte az ember-aki-sohasem-nevet arckifejezést.

– Ez a maga táskája, fiatalember? – bökött oda állával a vörös bőrtáskára, amely ott himbálózott a karomon.

Kedvem lett volna megkérdezni tőle, hogy ő vajon egy női retiküllel a karján szokott-e sétafikálni, és hogy a nagymamája biciklizik-e. De valami eltántorított ettől – mondjuk most, hogy az övén lógó gumibot.

– Nem, dehogy. A nagymamámé. Kórházban van. Viszem utána a táskáját...

...és bort meg kalácsot, nyeltem le a folytatást. De ez most nem az irodalmi utalások ideje volt.

A rendőr (végül csak kibetűztem az övébe tűrt sapkáján a REND-ŐRSÉG feliratot) újra elsomolyodott, és szorított egyet a karomon. Annnyira elszorította a verőeremet, hogy akár vért is vehettek volna tőlem, vagy könyökből levághatták volna a bal karomat, semmit se éreztem volna.

Egyszer csak recsegni kezdett az övére akasztott készülék. Megragadta, de anélkül, hogy engedett volna a karom szorításából, ami kivételes mozgáskoordinációra vallott. Közben azt latolgattam, hogy a szél sebességét és a kapitány életkorát is figyelembe véve mennyi esélyem van a menekülésre.

Csak semmi pánik: a muksó profinak látszott. Hamarosan majd ráébred, hogy semmit se vétettem, és máshol, a védelmezendő özvegyek és árvák körében sokkal hálásabb küldetés várja.

Ám amikor az adó-vevő recsegéséből a nagy házának címét hallottam ki, s amikor őrzőm megfordult, és intett a sugárút másik oldalán posztoló kollégájának, sejteni kezdtem, hogy itt még enyhe félreértések is előfordulhatnak. Még profik között is.

– OK, vettem. Elfogtam a gyanúsítottat... Ellenőrizted, nincs nyoma erőszakos behatolásnak?

A kütyü idegesítően kattogó hangokat adott ki, melyeket a rendőrnek a jelek szerint sikerült értelmeznie. Ami a becsületére válik.

– Jó, vettem. Akkor beviszem a kapitányságra.

Elborzadva láttam, hogy felénk üget fogvatartóm klónja, aki ugyanazt az utat járta be, amit én, bár kissé lassabban (amire azonban a pisztolytáskából kikandikáló revolver miatt óvakodtam felhívni a figyelmét).

– Na, akkor bemutatod azokat az okmányokat?

Az első rendőr a magázásról áttért a tegezésre, mintha csak ez a rövid várakozás egészséges és őszinte cimboraságban forrasztott volna össze bennünket.

– Nincsenek nálam. De a vezetéknevem ugyanaz, mint a nagyanyámé, Mainard. Megnézhetik, a táskában ott vannak a papírjai. Az enyéme meg otthon vannak. Ott – böktem az állammal a megfelelő utca irányába.

– A hölgy neve ott áll a névtáblán. Leszel szíves nem pancsernek nézni bennünket! Egy szemtanú látta, amint felmáasztál a homlokzaton, és behatoltál az ablakon.

A buszmegállóban várakozó sűrűke öltönyös pasas képe úgy jelent meg előttem, mint a Szűzanya Lourdes-ban. A genyónak mégiscsak sikerült! Azt a rohadt szemét...

– Mekkora barom!

Mielőtt végigmondhattam volna, már csak azért, hogy elmagyarázzam, mekkora orbitális félreértést köszönhetnek annak az álruhás bosszúálló hólyagnak, éreztem, hogy néhány centiméteren keresztül testi közelségbe kerülök a flaszterral. A végén egy platánnal kerültem szorosabb kapcsolatba, a karjaimat hátracsavarták, kattant a bilincs, s már éreztem is a hideg fémkarperecek érintését a csuklómon.